

ฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอินโดนีเซีย ใจความสรุป วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๔

ระบบความคุ้มครองทางสังคมได้ช่วยพัฒนาแรงงานให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้ความชำนาญ และสุขภาพที่ดี ซึ่งเป็นเงื่อนไขหลักเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและความสำเร็จอย่างยุติธรรม เพราะเหตุนี้ประเทศอินโดนีเซียจึงได้แก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. ๒๐๐๒ ซึ่งในปัจจุบันได้บัญญัติ สิทธิในการประกันสังคมให้กับทุกคน และหน้าที่ของรัฐในการพัฒนาการประกันสังคมนี้

นอกเหนือจากนี้ แผนการดำเนินงานระยะกลางแห่งชาติ (ปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ถึง ๒๐๑๔) ได้สนับสนุนความคุ้มครองทางสังคมแบบถ้วนหน้าและให้ความสำคัญในการพัฒนาโปรแกรมต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว ด้านการศึกษา สุขภาพ และการลดความยากจน ตลอดจนมีการขยายมาตรการในการเพิ่มโอกาสทางการงาน และให้การประกันรายได้ขั้นต่ำสำหรับผู้สูงอายุและคนพิการ โดยการรวมตัวของโปรแกรมแบบสมทบเงินและไม่ต้องสมทบเงินต่างๆ ฐานการคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติของอินโดนีเซียได้ถูกจัดตั้งขึ้นอย่างต่อเนื่อง

โปรแกรม Bantuan Operasional Sekolah หรือ BOS เป็นหนึ่งในโปรแกรมที่สร้างฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอินโดนีเซีย โปรแกรมนี้ได้สงเคราะห์เงินอุดหนุนเป็นก้อนแก่โรงเรียนต่างๆ โดยมีจุดประสงค์ในการให้การศึกษาขั้นพื้นฐานฟรี (จากเกรด ๑ ถึง ๕) แก่นักเรียนที่ยากจน โดยให้การรับรองว่านักเรียนทุกคนจะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพ ทุนสำหรับโรงเรียนแต่ละโรงเรียนแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับพื้นที่ที่เป็นชนบทหรือเมือง รวมไปถึงระดับประถมหรือมัธยมตอนต้น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาการเมื่อไม่นานมานี้ได้แสดงให้เห็นว่า งบประมาณที่ถูกจัดสรรให้โปรแกรม BOS ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมาได้เพิ่มขึ้นจาก ๔.๘ แสนล้านรูเปียในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ เป็น ๑๕.๘ แสนล้านรูเปียในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ส่งผลให้มีการเพิ่มขึ้นในจำนวนของผู้ประกันตนจากนักเรียนจำนวน ๓๔.๕ ล้านคนในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ เป็น ๔๔.๑ ล้านคนในปี ค.ศ. ๒๐๑๐

โปรแกรมเพิ่มศักยภาพให้แก่ชุมชน Program Nasional Pemberdayaan Masyarakat (PNPM) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นในชุมชนในพื้นที่ยากจน และตำบลต่างๆ การออกแบบของ PNPM ออกแบบเพื่อควบคุมการวางแผนการออกแบบ การดำเนินการ และการประเมินความพัฒนาของโครงการแก่ชุมชนท้องถิ่น โครงการหลักๆ ที่ได้ดำเนินการมีตัวอย่างเช่น งานสาธารณูปโภคและกิจกรรมการใช้แรงงานอย่างหนัก (การสร้างถนน, สุขอนามัย, ฯลฯ) ซึ่งจะให้สิทธิประโยชน์แก่ชุมชนทั้งชุมชน หรือครัวเรือนที่เป็นเป้าหมาย (ครัวเรือนยากจน)

โปรแกรมทดลองสำหรับแรงงานนอกระบบได้ถูกแยกออกจากโปรแกรมเงินสนับสนุนแก่แรงงานในระบบกรณีได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตขณะทำงาน (PT Jamsostek) โปรแกรมนี้ให้สิทธิประโยชน์แก่แรงงานนอกระบบที่ได้รับค่าจ้างขั้นต่ำอย่างน้อย (ประมาณ ๑ ล้านรูเปีย ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละจังหวัด) ในกรณีที่ได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการทำงาน ซึ่งมีการคาดการณ์ว่าผู้ที่ได้รับสิทธิประโยชน์นั้นมีจำนวนประมาณ ๕ แสนคน แต่จำนวนนี้ได้เปลี่ยนแปลงค่อนข้างบ่อยเนื่องจากบุคคลเหล่านี้สามารถเข้าร่วมและออกจากโปรแกรมเมื่อใดก็ได้

รัฐบาลอินโดนีเซียได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาระบบประกันสังคมในสภาพหน้าผ่านการดำเนินการของกฎหมายการประกันสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๔๐ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๔ ซึ่งบัญญัติให้มีการขยายการประกันสังคมให้คุ้มครองทุกคนอย่างครอบคลุม ยุทธศาสตร์การประกันสังคมจะใช้วิธีการแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยมีโปรแกรมที่ไม่ต้องสมทบเงินต่างๆ แก่ผู้ที่จนมากที่สุด โปรแกรมที่ต้องสมทบเงิน (โดยมีการสมทบที่เท่ากัน) สำหรับผู้ที่ไม่ได้เป็นลูกจ้างของใครหรือแรงงานในระบบประกันสังคมตามกฎหมาย ถึงกฎหมายนี้ได้มีการประกาศใช้ แต่ยังคงขาดการนำไปปฏิบัติ เนื่องจากไม่มีพระราชกฤษฎีกาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติดำเนินงาน ในอนาคตข้างหน้า หนทางในการเพิ่มความสอดคล้องทางนโยบายในโปรแกรมต่างๆ, ลดการแบ่งแยก และเพิ่มประสิทธิภาพผ่านกลไกเป้าหมายที่ดีขึ้นนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาขึ้นไปอีก เพื่อที่จะลดความเสี่ยงในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาสมากที่สุด

